การตั้งชื่อท้องที่ของไทย

มณีปิ่น พรหมสุทธิรักษ์*

การศึกษาเรื่องการตั้งชื่อท้องที่ของไทยเป็นการศึกษาจากเอกสารต่างๆ โดยเฉพาะเอกสารของกรมการปกครอง (**กองปกครองท้องที่** ๒๕๓๑) การศึกษานี้เป็นการศึกษาตั้งแต่ระดับจังหวัดจนถึงหมู่บ้าน จังหวัดที่ศึกษาทั้งหมดมี ๗๓ จังหวัด มีประเด็นการศึกษา ๒ ประเด็นคือ สาเหตุสำคัญของการตั้งชื่อท้องที่และภาษาที่ใช้ในการตั้งชื่อท้องที่ ผลการศึกษามีดังนี้

๑. สาเหตุสำคัญของการตั้งชื่อท้องที่ การตั้งชื่อท้องที่ของไทยมักตั้งตามสาเหตุสำคัญ ๗ ประการ คือ

๑. การตั้งชื่อตามลักษณะภูมิประเทศของท้องที่

๒. การตั้งชื่อตามลักษณะการตั้งถิ่นฐานและอาชีพ

๓. การตั้งชื่อตามพันธุ์พืช หรือพันธุ์สัตว์ซึ่งมีมากในท้องที่

๔. การตั้งชื่อตามตำนาน นิทานที่เล่าต่อกันมาในท้องที่

๕. การตั้งชื่อตามชื่ออันเป็นมงคลนาม

๖. การตั้งชื่อตามชื่อบุคคลสำคัญ

๗. การตั้งชื่อตามองค์กรและสถานที่สำคัญที่ตั้งอยู่ในท้องที่

๑.๑ การตั้งชื่อตามลักษณะภูมิประเทศของท้องที่ เป็นการตั้งชื่อท้องที่ตามลักษณะภูมิประเทศ หรือลักษณะทางกายภาพของท้องที่นั้นๆ กล่าวคือ ท้องที่ที่เป็นภูเขา ที่สูงหรือบริเวณใกล้เคียง จะตั้งชื่อท้องที่ด้วยคำว่า กิ่ว เขา โคก ควน ดอน เดิ่น ถ้ำ เนิน ผา โพน ภู มอ หุบ ตัวอย่างเช่น

ม. กิ่วจำปี จ. เชียงใหม่
ม. แก่วดาว จ. ชัยภูมิ
ต. โคกสง่า จ. ขอนแก่น
ม. ควนตากแดด จ. กระบี่
อ. ดอนตาล จ. มุกดาหาร
อ. ดอยเต่า จ. เชียงใหม่
ม. เดิ่น จ. เลย
ม. มอดินแดง จ. กาฬสินธุ์

---

* ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร., ประจำภาควิชาภาษาไทย คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

**ม. หมายถึง หมู่บ้าน ต. หมายถึง ตำบล อ. หมายถึง อำเภอ จ. หมายถึง จังหวัด

- ถ้าเป็นท้องที่เป็นแหล่งน้ำหรือบริเวณใกล้เคียง จะตั้งชื่อท้องที่นำด้วยคำว่า กว๊าน กุด เกาะ แก่ง ขุน คก คลอง ดอน ตก ได ท่า ทาม ธาร น้ำ บวก บ่อ บึง บุ่ง ปวน ปาก พุ แม่ ร่อง ลำ เลิง วัง วุ้ง สบ สระ สัน โสก หนอง เหมือง แหลม ห้วย หาด อ่าว ตัวอย่างเช่น

ม. กว๊านเหนือ จ. พะเยา

อ. กุดชุม จ. ยโสธร

อ. ดอนสาร จ. ชัยภูมิ

ม. ไดปลาดุก จ. พิจิตร

ต. น้ำแก่น จ. น่าน

ม. บวกอ่าง จ. เลย

ม. บ่อพลอย จ. กาญจนบุรี

อ. บึงกาฬ จ. หนองคาย

ม. บุ่งกกตาล จ. เลย

อ. แม่สาย จ. เชียงราย

อ. หนองไผ่ จ. เพชรบูรณ์

- บริเวณที่เป็นที่ราบ ที่ลุ่ม จะมีคำนำหน้าชื่อท้องที่ด้วยคำว่า ทุ่ง เทิง มาบ ลาด ลาน ลุ่ม หล่ม ตัวอย่างเช่น

อ. ทุ่งช้าง จ. น่าน

อ. ลานกระบือ จ. กำแพงเพชร

ต. มาบปลาเค้า จ. เพชรบุรี

ม. ลุ่มเกียบ จ. พังงา

- บริเวณที่มีน้ำอยู่ใต้ดินหรือเป็นโคลนเลน จะใช้คำว่า ซับ ซำ ปลัก พรุ ตัวอย่างเช่น

ม. ซับเจริญ จ. เพชรบูรณ์

ม. ซำโสม จ. ปราจีนบุรี

ม. ปลักจอก จ. สงขลา

ม. พรุกก จ. พังงา

- ท้องที่ที่มีพันธุ์พืชพันธุ์ไม้ขึ้นเองในลักษณะต่างๆ จะมีชื่อนำหน้าด้วยคำว่า ดง ป่า โป่ง แพะ เหล่า ตัวอย่างเช่น

ต. ดงพยุง จ. กาฬสินธุ์

อ. ป่าแดด จ. เชียงราย

อ. แพะ จ. แม่ฮ่องสอน

ม. เหล่าใหญ่ จ. เลย

๑.๒ การตั้งชื่อตามลักษณะการตั้งถิ่นฐานและอาชีพ ท้องที่ที่มีการตั้งถิ่นฐานเป็นหมู่บ้าน เป็นเมือง จะใช้ตั้งชื่อด้วยคำว่า เชียง บาง บ้าน เมือง เวียง นอกจากนั้นจะตั้งชื่อด้วยคำที่บอกลักษณะของที่พักอาศัย เช่น ทับ ปาง และพื้นที่ที่ทำเกษตรกรรม เช่น นา ไร่ สวน ตัวอย่างเช่น

อ. เชียงดาว จ. เชียงใหม่

อ. บางกระทุ่ม จ. พิษณุโลก

อ. บ้านกรวด จ. บุรีรัมย์

อ. เมืองสรวง จ. ร้อยเอ็ด

อ. เวียงสา จ. น่าน

อ. ทับปุด จ. พังงา

อ. นาดูน จ. มหาสารคาม

ม. ไร่ม่วง จ. เลย

นอกจากนั้นไทยยังนิยมตั้งชื่อท้องที่ตามอาชีพของคนที่อาศัยอยู่ในท้องที่นั้นด้วย เช่น ต. บ้านช่างหล่อ เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ เป็นที่ชุมนุมช่างหล่อพระพุทธรูป ต. บ้านบาตร เขตป้อมปราบศัตรูพ่าย กรุงเทพฯ เป็นที่อาศัยของชาวบ้านที่ทำ

บาตรขาย และ ต. บ้านพานถม เขตพระนคร กรุงเทพฯ เป็นที่อาศัยของชาวบ้านที่มีอาชีพในการทำเครื่องถม

๑.๓ การตั้งชื่อตามชื่อพันธุ์พืช พันธุ์สัตว์ ซึ่งมีมากในท้องที่ อาจใช้ชื่อพันธุ์พืช พันธุ์สัตว์ตามลำพัง หรือตามหลังคำบอกลักษณะภูมิประเทศ และสภาพของท้องที่นั้นๆ ชื่อท้องที่ลักษณะนี้มีมากที่สุด ตัวอย่างเช่น

อ. สะเดา จ. สงขลา
อ. มะขาม จ. จันทบุรี
อ. เนินมะปราง จ. พิษณุโลก
อ. ท่าช้าง จ. สิงห์บุรี
อ. สวนผึ้ง จ. ราชบุรี
อ. หนองไผ่ จ. เพชรบุรี

๑.๔ การตั้งชื่อตามตำนานนิทานที่เล่าต่อกันมาในท้องที่ ชื่อท้องที่บางท้องที่อาจตั้งตามตำนานเกี่ยวกับโบราณสถาน ตำนานการตั้งถิ่นฐาน และตามนิทานพื้นบ้าน ตัวอย่างเช่น

จังหวัดขอนแก่น ตั้งชื่อตามตำนานพระเจดีย์ขามแก่น มีเรื่องเล่ากันมาว่า ที่บ้านขาม มีต้นมะขามใหญ่ยืนต้นตายอยู่ กลับมีใบงอกงามขึ้นต่อมาได้มีผู้ก่อพระเจดีย์ครอบต้นมะขามไว้ และถือเป็นปูชนียสถานสำคัญ จึงถือเอานิมิตอันนี้มาตั้งเป็นชื่อเมืองว่า เมืองขามแก่น ต่อมาเรียกเพี้ยนเป็น "ขอนแก่น"

จังหวัดนครนายก เดิมเรียกว่า บ้านนา มีตำนานเล่ากันมาว่า ในสมัยโบราณชาวบ้านทำนาขายข้าวได้ไม่พอกิน เพราะภูมิประเทศเป็นป่าดงและเนินสูง พระเจ้าแผ่นดินทรงโปรดให้ยกเว้นอากรค่านา ราษฎรก็พากันมาจับจองที่ดินตั้งถิ่นฐานบ้านเมืองมากขึ้นจนมีฐานะเป็นเมือง เรียกว่า "เมืองนายก" และคำว่า เมือง กลายเป็นคำว่า นคร รวมกันเข้าจึงเป็น "นครนายก"

ตำบลเกาะพระทอง อำเภอเกาะคอเขา จังหวัดพังงา ตั้งชื่อตามนิยายที่เล่ากันมาว่า พระสังข์ทองได้ไปถอดรูปเงาะ และเรียกปลาที่เกาะนี้

๑.๕ การตั้งชื่อตามชื่ออันเป็นมงคลนาม ส่วนใหญ่จะตั้งชื่อเพื่อแสดงความอุดมสมบูรณ์ของท้องที่ เช่นหมู่บ้านไร่ทรัพย์เจริญ หมู่บ้านอุดมทรัพย์ อำเภอเกษตรสมบูรณ์ จังหวัดเพชรบุรี นอกจากนั้นอาจแสดงความสงบร่มเย็นของท้องที่ เช่น หมู่บ้านสันติสุข หมู่บ้านสันติธรรม หรือแสดงความยิ่งใหญ่ของเมือง เช่น นครราชสีมา ราชบุรี นครสวรรค์

๑.๖ การตั้งชื่อท้องที่ตามชื่อบุคคลสำคัญ อาจตั้งตามชื่อผู้เริ่มตั้งถิ่นฐานอยู่ในท้องที่นั้นๆ เช่น หมู่บ้านสมศักดิ์พัฒนา ตั้งตามชื่อนายสมศักดิ์ แจ้งสูงเนิน ผู้ตั้งหมู่บ้าน หรืออาจตั้งตามชื่อบุคคลสำคัญของประเทศ เช่น อำเภอสิรินธร จังหวัดอุบลราชธานี ตั้งตามชื่อสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี

๑.๗ การตั้งชื่อท้องที่ตามองค์กรและสถานที่สำคัญที่ตั้งอยู่ในท้องที่ ส่วน

ใหญ่จะเป็นการตั้งชื่อตามสถานที่สำคัญ เช่น วัด ป้อมปราการ โบราณสถาน ตัวอย่างเช่น หมู่บ้านวัดสนามไชย ตำบลบ้านป้อม อำเภอพระนครศรีอยุธยา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ตำบลปราสาทเยอ จังหวัดศรีสะเกษ ตำบลเสาชิงช้า กรุงเทพฯ หรือตั้งชื่อตามองค์กรสำคัญในท้องที่ เช่น ตำบลนิคมเขาบ่อแก้ว จังหวัดนครสวรรค์

๒. การใช้ภาษาในการตั้งชื่อท้องที่ ชื่อท้องที่ของไทยส่วนใหญ่เป็นชื่อสั้นๆประกอบด้วยคำ ๒ คำ หรือ ๓ คำ คำที่ใช้มักเป็นคำไทยมาตรฐานประกอบด้วยคำภาษาถิ่นต่างๆ บ้าง นอกจากนั้นมีการใช้ภาษาต่างประเทศในการตั้งชื่อท้องที่ด้วย ส่วนใหญ่ได้แก่ ภาษาบาลี สันสกฤตและ ภาษาของประเทศเพื่อนบ้านตามชายแดน เช่น ภาษาเขมร และภาษามลายู เป็นต้น

๒.๑ โครงสร้างของคำเรียกชื่อท้องที่ คำเรียกชื่อท้องที่ของไทยประกอบด้วยคำตั้งแต่ ๑ คำ ถึง ๕ คำ

๒.๑.๑ คำเรียกชื่อท้องที่ที่ประกอบด้วยคำ ๑ คำ จะเป็นคำบอกลักษณะภูมิประเทศมากที่สุด เช่น ม. แหลม ม. ดอน นอกจากนั้นเป็นคำเรียกชื่อพืช สัตว์ คำบอกทิศ และคำบอกสภาพ เช่น อ. พร้าว ม. กระถิน ม. ช้าง ม. ใต้ ม. เก่า

๒.๑.๒ คำเรียกชื่อท้องที่ที่ประกอบด้วยคำ ๒ คำ ส่วนใหญ่จะประกอบด้วยคำไทยทั้ง ๒ คำ คำที่ประกอบด้วยภาษาต่างประเทศมีน้อยมาก คำเรียกชื่อท้องที่ที่ประกอบด้วยคำ ๒ คำมีจำนวนมากที่สุดในบรรดาคำเรียกชื่อท้องที่ไทยทั้งหมด ตัวอย่างเช่น ม. ท่า-หาด ม. หนอง-บ้า ม. พุ-นกยูง ม. โคก-กลาง ม. มะกอก-หวาน ม. ไก่-เถื่อน

๒.๑.๓ คำเรียกชื่อท้องที่ที่ประกอบด้วยคำ ๓ คำ ประกอบด้วยคำไทยส่วนใหญ่เช่นเดียวกัน ตัวอย่างเช่น ม.ทุ่ง-รวง-ทอง ม. คลอง-ปลา-ดุก-ลาย ม. ควน-หนอง-กก ม. ทุ่ง-ทับ-ควาย ม. ดง-บ่อ-ใต้

คำเรียกชื่อท้องที่ที่ประกอบด้วยคำ ๓ คำ จะเป็นคำที่ประกอบด้วยคำบอกลักษณะภูมิประเทศ-คำเรียกชื่อพืช-คำบอกสภาพมากที่สุด

๒.๑.๔ คำเรียกชื่อท้องที่ที่ประกอบด้วยคำ ๔ คำ คำกลุ่มนี้มีจำนวนน้อยมาก ตัวอย่างเช่น ม. โนน-สวน-ปอ-เหนือ ม. ผา-ลาด-ห้วย-ลึก ม. หนอง-งิ้ว-หนอง-ไทร ม. คลอง-รถ-ขุด-ใหม่

๒.๑.๕ คำเรียกชื่อท้องที่ที่ประกอบด้วยคำ ๕ คำ คำกลุ่มนี้มีน้อยที่สุด เท่าที่เก็บข้อมูลได้มี ๒ คำ คือ ม. ตลาด-หลวง-ใน-ค่าย-จักรพงษ์ ม. หน้า-ควน-หิน-แท่น-ตก

๒.๒ ภาษาที่ใช้ในการตั้งชื่อท้องที่ คำที่ใช้ในการตั้งชื่อท้องที่ไทยเป็นคำไทยเป็นส่วนใหญ่ ภาษาต่างประเทศมีใช้น้อยมาก คำภาษาต่างประเทศที่ใช้ในการตั้งชื่อท้องที่ไทยได้แก่ คำบาลี คำสันสกฤต คำเขมร คำ

มลายู คำบาลีสันสกฤตมีมากที่สุด

๒.๒.๑ คำไทยที่ใช้ในการตั้งชื่อท้องที่ คำไทยที่ใช้ในการตั้งชื่อท้องที่ของไทยเป็นคำบอกลักษณะภูมิประเทศมากที่สุด นอกจากนั้นเป็นคำบอกอาชีพเกษตรกรรม และการตั้งถิ่นฐาน คำเหล่านี้มีมากน้อยต่างกันในแต่ละภาค

- คำที่มีใช้มากในทุกภาคของประเทศ ได้แก่ คลอง ดอน ท่า ทุ่ง นา บ่อ บาง บ้าน เมือง วัง หนอง ห้วย
- คำที่มีใช้สม่ำเสมอในทุกภาค และมีการใช้มากเป็นพิเศษในบางภาค เช่น เกาะ ใช้มากในภาคใต้ ดง ใช้มากในภาคเหนือ น้ำ ใช้มากในภาคเหนือ โนน ใช้มากในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ลาด ใช้มากในภาคกลาง
- คำที่มีใช้ในทุกภาค แต่มีใช้น้อยและไม่สม่ำเสมอ ได้แก่ แก่ง เขา คุ้ง ซับ ตลาด ถ้ำ ทับ พุ ไร่ สระ สวน
- คำที่มีใช้ในบางภาค ตัวอย่างเช่น

เชียง ใช้ในภาคเหนือและภาคกลาง

บวก ใช้ในภาคเหนือและภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

โพน ใช้ในภาคเหนือ ภาคกลาง และใช้มากเป็นพิเศษในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

แม่ ใช้ในภาคกลาง ภาคตะวันออก และใช้มากเป็นพิเศษในภาคเหนือ

- คำที่มีใช้ในบางภาคเท่านั้น ส่วนใหญ่เป็นคำภาษาถิ่น ตัวอย่างเช่น

กิ่ว ใช้เฉพาะในภาคเหนือ

คก ใช้เฉพาะในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

ควน ใช้เฉพาะภาคใต้

เดิ่น ใช้เฉพาะในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

๒.๒.๒ คำบาลีและสันสกฤต คำบาลีและสันสกฤตที่ปรากฏในชื่อท้องที่ของไทยมีปรากฏใช้ในทุกภาค มีทั้งที่ปรากฏตามลำพังและปรากฏร่วมกับคำไทย หรือคำเขมร ตัวอย่างเช่น

จ. นครปฐม (บ.)

จ. นครศรีธรรมราช (ส.)

ม. บึง-กาฬ (ท./บ.)

ต. อ่าง-ศิลา (ส./ท.)

ม. ศาลา-ลอย (ส./ท.)

ม. ไร่-เกษตร-สวรรค์ (ท./ส./ส.)

ม. ราษฎร์-สำราญ (ส./ข.)

มีข้อสังเกตว่าชื่อจังหวัดทั้ง๗๓จังหวัด เป็นคำบาลีและสันสกฤตถึง ๔๔ คำ และเป็นคำไทยผสมคำสันสกฤต ๑ คำ คือ ชุมพร ชื่อจังหวัดเหล่านี้ส่วนใหญ่เป็นชื่อที่ตั้งในสมัยอยุธยาและรัตนโกสินทร์ตอนต้น และมักเป็นชื่อที่รัฐบาลส่วนกลางเป็นผู้ตั้ง

ชื่ออำเภอในจังหวัดตามชายแดนในภาคตะวันออกเฉียงเหนือที่ตั้งขึ้นในสมัยรัชกาลที่ ๕ จะใช้คำบาลีและสันสกฤตที่เป็นคำแปลของชื่อเดิมซึ่งเป็นคำไทยตัวอย่างเช่น (บ้าน) เมืองเสือ ในจังหวัดมหาสารคาม

เปลี่ยนชื่อเป็น (อำเภอ) พยัคฆภูมิพิสัย (บ้าน) เสาธง ในจังหวัดร้อยเอ็ด เปลี่ยนเป็น (อำเภอ) ธวัชบุรี

คำบาลีสันสกฤตที่ใช้เรียกชื่อท้องที่มักเป็นคำที่มีความหมายเป็นมงคล เช่น ม. อุดมทรัพย์ ม. สันติสุข อ. เกษตรสมบูรณ์ จ. บุรีรัมย์ จ. สุโขทัย ในกรณีของหมู่บ้านที่มีชื่อลักษณะนี้ ส่วนใหญ่จะเป็นหมู่บ้านที่พึ่งตั้งใหม่

๒.๒.๓ คำภาษาเขมร คำภาษาเขมรมีปรากฏในชื่อท้องที่ไทยในทุกภาค มีทั้งคำที่ปรากฏตามลำพัง ซึ่งมักเป็นหมู่บ้านที่อยู่ใกล้เคียงกับประเทศกัมพูชา เช่น ม. กะทม ม. อำปึล ม. สกร็อม นอกจากนั้นจะมีคำภาษาเขมรที่ปรากฏร่วมกับคำไทยคำบาลี สันสกฤต คำภาษาเขมร ประเภทนี้เป็นคำเขมรที่ไทยยืมมาใช้นานแล้ว จนเหมือนกับเป็นคำไทยคำหนึ่ง เช่น ม. โคก-เจริญ (ท./ข.) ม. ราษฎร์-สำราญ (ส./ข.)

๒.๒.๔ คำภาษามลายู คำภาษามลายูที่ปรารฏในชื่อท้องที่ไทยส่วนใหญ่ปรากฏในชื่อท้องที่ในภาคใต้ มีปรากฏ ๒ ลักษณะคือ ปรากฏในรูปของคำเดิม ซึ่งมักเป็นชื่อท้องที่ในจังหวัดตามชายแดนไทยกับมาเลเซีย เช่น ต. จอเบาะ จ. นราธิวาส ม. ตันหยงกาลอ จ. ยะลา อ. บันนังสตา จ. ยะลา อ. บาเจาะ จ. นราธิวาส นอกจากนั้นเป็นคำมลายูที่มีการกลายเสียงจนมีเสียงคล้ายคำไทย เช่น ต. กระแดะ จ. สุราษฎร์ธานี กลายเสียงจากคำ กะละแดะ แปลว่า ปากคลองแดะ ต่อมาเสียงกร่อนกลางคำ เหลือเพียง กะแดะ และ กลายเป็น กระแดะ

อ. เกาะลันเตา จ. กระบี่ กลายเสียงจากคำ ปูเลาลันตาส ปูเลา แปลว่า เกาะ ลันตาส แปลว่า ชานเรือน ปูเลาลันตาส แปลว่า เกาะที่มีลักษณะเหมือนชานเรือน

อ. เบตง จ. ยะลา กลายเสียงจากคำ บือตง แปลว่า ไม้ไผ่

จ. ภูเก็ต กลายเสียงจากคำ บูกิต แปลว่า ภูเขา

๒.๒.๗ การใช้ตัวเลข มีคำเรียกชื่อหมู่บ้านของไทยจำนวนหนึ่งที่ใช้ตัวเลขแทนชื่อ หรือเป็นส่วนหนึ่งของชื่อ เช่น

ม. หมู่ที่ ๑ ม. หมู่ที่ ๒

ม. เสาธงหมู่ ๘ ม. คลองหลวง ๒

ชื่อท้องที่ของไทยมักเป็นชื่อสั้นๆ ประกอบด้วยคำ ๒ คำ และคำไทยเป็นส่วนใหญ่ชื่อท้องที่ไทยเกือบทั้งหมดบอกลักษณะภูมิประเทศและชื่อพืชพันธุ์ไม้ของท้องที่นั้นๆ ลักษณะเช่นนี้แสดงให้เห็นว่าคนไทยให้ความสำคัญกับลักษณะภูมิประเทศ ที่ตนอาศัยอยู่ จึงใช้คำเรียกลักษณะภูมิประเทศเป็นเครื่องหมายบอกแหล่งที่ตนอาศัยอยู่ นอกจากนั้นคนไทยยังมีความสัมพันธ์แน่นแฟ้นกับธรรมชาติ โดยเฉพาะกับต้นไม้ ชื่อท้องที่ไทยสามารถบอกชนิดของพันธุ์ไม้ที่มีอยู่ในภาคต่างๆ ของประเทศได้

การตั้งชื่อท้องที่ของไทยกำลังเปลี่ยนไป คนไทยให้ความสำคัญกับ "ความเป็นสิริมงคล" มากขึ้น จึงตั้งชื่อท้องที่ที่ตั้งขึ้นใหม่ หรือเปลี่ยนชื่อท้องที่ที่มีอยู่เดิม ด้วยคำอันเป็นมงคลนาม เช่น คำที่มีความหมายแสดงความเจริญรุ่งเรือง ความสมบูรณ์พูนสุข เช่น ม. ราษฎร์สำราญ ม. อุดมทรัพย์ หรือตั้งชื่อด้วยชื่อของบุคคลสำคัญของประเทศ เช่น อ. สิรินธร อ. แม่ฟ้าหลวง ลักษณะการตั้งชื่อท้องที่ไทยที่กำลังเปลี่ยนไปนี้ ทำให้คำเรียกชื่อท้องที่ไทยมีความสัมพันธ์ในด้านลักษณะทางธรรมชาติกับท้องที่น้อยลง โดยเฉพาะคำเรียกชื่อประเภทนี้จะไม่ช่วยบอกว่าท้องที่นั้นๆ มีลักษณะทางกายภาพแบบใด นอกจากนั้นคำที่เป็นคำมงคลนาม ส่วนใหญ่เป็นคำบาลี สันสกฤต เขมร เมื่อคนไทยนิยมตั้งชื่อท้องที่ในลักษณะนี้มากขึ้น คำไทยในคำเรียกชื่อจะลดน้อยลง และคำไทยที่ใช้บอกลักษณะภูมิประเทศบางคำอาจหายไปจากภาษาไทยได้ ◉

หนังสืออ้างอิง

กรมศิลปากร. **เมืองในภาคอีสาน.** กรุงเทพฯ : บริษัท พี.เอ็ม.พับบิลซิง จำกัด, ๒๕๒๗.

กระทรวงมหาดไทย, กรมการปกครอง, กองปกครองท้องที่. **ทำเนียบท้องที่,** กรุงเทพมหานคร, ๒๕๓๑.

ปรีชา พิณทอง, **สารานุกรมภาษาอีสาน ไทย อังกฤษ,** อุบลราชธานี : โรงพิมพ์ศิริธรรม, ๒๕๓๒.

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. ๒๕๒๕, พิมพ์ครั้งที่ ๒, กรุงเทพมหานคร : อักษรเจริญทัศน์, ๒๕๒๖.

สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ, **พจนานุกรมภาษาถิ่นภาคตะวันออกเฉียงเหนือ,** กรุงเทพฯ : อรุณการพิมพ์, (ม.ป.ป.).

สุนัย ราชภัณฑารักษ์, **ภูเก็ต,** กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์บรรณกิจ, ๒๕๑๘.

อุดม รุ่งเรืองศรี, **พจนานุกรมล้านนาไทย ฉบับแม่ฟ้าหลวง,** กรุงเทพฯ ; อมรินทร์พรินติ้งกรุ๊ฟ, ๒๕๓๓.